

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1935/2015
18.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље Д.М. из Ш., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., против туженог Земљорадничке задруге Т. из Т., ради исплате, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2312/14 од 29.04.2015. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2312/14 од 29.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 719/2010 од 11.04.2012. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике зараде, накнаде штете у виду изгубљене зараде и на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Ш. за период од 01.06.1999. године до 15.06.2006. године, а захтев тужиље да тужени уплати одређене новчане износе на име доприноса и то за период од 01.06.1999. године до 31.12.1999. године у појединачним месечним износима је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати на име зараде, регреса за коришћење годишњег одмора, трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и накнаде штете због неисплаћених пензија појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати на име трошкова поступка 109.356,00 динара, а захтев тужиље преко досуђених до тражених 209.766,70 динара је одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2312/14 од 29.04.2015. године, потврђена је првостепена пресуда у одбијајућем делу става другог изреке за уплату доприноса за период од 01.06.1999. године до 31.12.1999. године, ставу трећем изреке и у делу става четвртог изреке којим је одбијен део захтева за накнаду трошкова поступка и жалба тужиље у том делу одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Наиме, правноснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 29.04.2015. године. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), ступио је на снагу 31.05.2014. године, односно пре правноснажног окончања поступка у овој правној ствари.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.07.2001. године, ради исплате зараде тужиљи. Поднеском од 29.02.2012. године тужиља је коначно преиначила тужбу и тражила исплату од укупно 2.248.878,98 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

У конкретном случају, иако тужиља тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 439. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике зараде, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 2.143.959,09 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 19.777,65 евра.

Имајући у виду да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**